

Sanata Gönül Verenler

Genlerinde Yatan Sanat Tutkusu Yaşamını Aydınlatıyor

Prof.Dr. Sergülen DERVİŞOĞLU

**İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi
Patoloji Anabilim Dalı**

Ölüme dokunan elleri ile yaşama ve insana dair eserler üreten, ürettiklerine de kocaman duygular katarak farklı dünyalara dokunmayı başaran bir hekim Sergülen Dervişoğlu. Mesleği de, resimleri de insanı çok seviyor. Eserlerinde kişiliğinin değişik boyutları tuvale dökülürken, bir nevi yaptığı resimlerle “kendini kendine anlatıyor”. Çok yönlü kişiliğinin yansımalarından bir diğeri ise, dans ve müzik tutkusu. Yaklaşık yedi yıldır Arjantin tango yapıyor ve ruhuyla çok örtüştüğünü düşündüğü bu dansı bir tür “kimlik keşfi” olarak yorumluyor. Hayatın değişik renklerine sarılmayı seven Prof.Dr. Dervişoğlu, ressam babasının onda bıraktığı derin izlerin peşinden giderken; üretkenlikten, yaratıcılığının sınırlarını zorlamaktan ve pozitif yaşam ışığından hiç vazgeçmiyor.

Röportaj: Hatice PALA

ACME: Tuval, boya, fırça ve paletlerle iç içe bir yaşam, resimle dolu bir çocukluk... Sanatçı bir babaya sahip olmak size ne gibi avantajlar sağladı?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Gerçekten boya ve çözücü kokularının genzi yaktığı, renk bilgisinin ilk öğrenilen sözcüklerle dimağlara kazındığı bir evde doğdum, büyü-

düm. Hem anne hem baba resim öğretmeni olduğundan başka türüsü zaten olanaksızdı. Babam “çocuk en büyük sanatçıdır, çünkü doğal, içten ve öğretisizdir” derdi. Bu konuda ben de özgür bırakıldım. İstedğim gibi ürettim. Babamın çok yönlü sanatçı kimliği ve kişiliği pek çok artı getirdi yaşamıma. Duygusal ve farklı, gerektiğinde ağlayabilen, her an dirsek teması kurabilece-

ğim, ulaşılabilen ve paylaşımcı bir babaya sahip olmak ayrıcalıktı. Sanatçı olduğu kadar sürprizci bir baba. Bu yüzden keyifli geçirilen bir çocukluk dönemi. Bir o kadar da demokratik ve aklımızın erdiği en erken dönemden itibaren aile ile ilgili kararlarda ağabeyimle benim fikrimin alınması. Ayrıca, babamın resim dışındaki müzik gibi sanatın diğer dallarındaki doğal yeteneği ile de örnek kimliği. Üretkenliği, pozitif yaşam ışığı ve olumlu yaklaşımı da bende kalan derin izler. Böyle bir ortamda büyümenin sonucunda yaratıcılık sınırlarımı zorlamam ve pozitif bir enerji ile yüklenmem en büyük artı diye düşünüyorum.

ACME: Resim alanında kendinizi keşfetmek ve potansiyelinizi artırmak için çaba harcamanız gerekti mi? Resme olan eğiliminizde babanızın tutumu nasıldı, size yol göstermede etkili oldu mu?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Yaşam var olanı geliştirmek ve yenilerini eklemek değil midir! Her öğrenilen bitmek tükenmek bilmeyen bir çaba ile zenginleştirilmelidir. Yani kendimizi ve yeteneklerimizi keşif ve bu keşfi dönemlerin devinimi ile dallandırarak sürekli var olmalıdır diye düşünüyorum. O yüzden bu çaba hep vardı, hala da var. Babam tabii ki yol göstericiliğini hiç bırakmadı. Ben de ona sürekli danıştım. Zaten küçüklüğümüzden beri ayrıca kitap resmi de yaptığından ve bunlar çocuk kitapları olduğundan bizi bir şekilde işin içine katıyordu. Kitabı okuyup uygun sayfalara hangi resmin yapılması gerektiği kararı ağabeyim ile benim işimdi. Bu hem sorumluluk duygumuzu geliştirdi, hem de çocuk gözü ile o kitapta ne görmek istediğimizi birinci elden bildirdiği için sonuca olumlu katkı sağlayan bir iş paylaşımı oldu. Yani kendiliğinden kendimizi babamın işleri içinde bulduk. Çünkü fikrimize çok saygı duyan bir babaydı. Resim yaşamımda babamdan farklı olarak (bir peyzaj ve natüromort ustası idi) soyuta doğru eğilim gösterdiğimde babam “sen ONAN atölyesinin

yaramaz çocuğusun” derdi, ama beni hiçbir zaman engellemedi ve bu konuda yaratıcılığımı destekledi. Sadece sağlam bir desenim olması gerektiğini vurgulayarak önder oldu. Yine babamın okullardaki resim derslerinde çocukluk dönemimden itibaren canlı model olarak da bu renkli dünyanın başka bir boyutunu yaşayarak öğrendim. Tabii saatlerce kıpırdamadan durmanın diğer bir öğretisi de sabır oldu ki, genelde sabırlı biri olduğum söylenemez.

ACME: Meslek seçiminizde ailenizin davranış şekli nasıl oldu, tıp ilgi duyduğunuz bir alan mıydı?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Benden beklenen eğitimci bir ailenin çalışkan çocuğu olarak sorumluluk sahibi bir meslek edinmem idi. Ankara Fen Lisesi mezunuyum. Fen ve araştırma ağırlıklı, iki sınavla girilen bir okulda yatılı olarak 3 yıl geçirmem ister istemez suların sanattan pozitif bilimlere kaymasına yol açtı. Çerçevi hala sanatla uğraşmak istiyordum. Ancak, babam “Sen Fen Lisesi’nde çok emek harcadın, donanımın o yönde oldu. Şimdi bu yeteneğini kullanıp üniversite seçimini ona göre yap, senin içinde sanat hep var, nasılsa bir gün ortaya çıkacak” diyerek beni yönlendirmiş oldu. Fen Lisesi’ndeki eğitimim ile mühendislik ya da tıp seçecektim, insanı sevdiğim için tıbbi, resmi sevdiğim ve görsel hafızam iyi olduğu için renk ve şekil dünyası patolojiyi, öğretmenliği sevdiğim için ise öğretim üyeliğini seçtim. Fen lisesinde verilen araştırmacı ruh ile de akademik kariyerimi sürdürdüm.

ACME: Resim de fotoğraf gibi, insandaki sonsuzluk duygusunu cisimleştiren bir şey. Resim yaparken fırçanızdan tuvale neler dökülüyor? Resimlerinizdeki görsel anlatım dilini açıklar mısınız biraz?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Resim benim kendimi ifade etme yollarımdan biri. Renkler evreninde gezinmeyi seviyorum. Önceleri babamın desen yetimi geliştirme çabaları içinde desen çalışmalarım, natüromort ve zaman zaman peyzaj renk deneme-

lerim oldu. Ama hep içimde dışavurumcu bir taraf olduğundan ya da gözlemlerimi iç dünyamla yoğurup tuvale aktarmak istediğimden soyut figüratif arayışlara girdim. Peysaj bile olsa kendimden bir şeyler katmaya çalıştım. Daha sonra renk denemeleri ile yansımalar başlığı altında genellikle sulu boya, kağıt üzerine çizmeden, doğaçlama çoğu kez ıslak teknik çalışmalara yöneldim. Bunlar zaman zaman soyut lekelerle döndü. Herkesin resimlerimde farklı bir şey görmesini istedim. Nitekim Adli Tıp Kurumu’ndaki son sergimde (ilk kişisel sergim bu arada ve iletişim becerileri konferansıyla paralel yapılmıştı) bir hekim arkadaşımın soyut bir resiminden çıkardığı çok farklı ve zengin anlamlar beni çok mutlu etti. Benim de amacım bu zaten. Hem ken-

dimi anlatabiliyorum hem de farklı dünyalara dokunabiliyorum böylece. Kendimi anlatmamın bir diğer yolu da resimlerime iliştiirdiğim şiirler. Ben gençlik yıllarımdan beri iddiasız biçimde şiir de yazıyorum. Resimlerimi bu şiirlerle özdeşleştirip, sergilerde resim altına şiirimi de iliştiiriyorum. Birbirlerini tamamlıyor gibi geliyor. Eksik kalan duygu ve düşünceler daha iyi aktarılmış gibi hissediyorum. Retrospektif olarak resimlerime geri baktığımda teknik değişim ve gelişimin yanısıra dönemsel duygu yoğunluklarım da çok meydana bence. Daha içe dönük dönemlerde oldukça karamsar, koyu renklerin baskın olduğu resimler çıkmış. Aslında dışa dönük, neşeli bir insanım ama bir dönem insanların ‘senin iç dünya ne karışıkmiş’ dedikleri bir

üretkenliğim oldu. O da sağlık sorunları yaşadığım bir dönemdi. Belki de beklentilerimi ya da söyleyemediklerimi bu yolla aktarıyorum denebilir. Çenelde yağlıboya çalıştığımda daha karamsar renklere gidiyorum. Boyanın dokusu ile de yoğun aktarımlar yaşıyorum. Spatülle çalışmak ve kompakt, ele gelen dokunuşlar yapmak hoşuma gidiyor. Suluboyada ise bir şeffaflık, dinginlik ve uçuculuk var. Suluboya soyut bile olsa daha hafif söylemler var kağıt üzerinde diye düşünüyorum.

ACME: Yaptığınız resimlerin ana unsuru, dikkati çeken en önemli özellik nedir?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Ana unsur doğa, her türlü hali ile insan, ama en çok duygu ve düşünceleri, sıkıntıları ile. Resimlerim farklı dönemlerde farklı özellikleri ile öne çıkıyor. Son zamanlarda daha dingin, ince devinimli ve huzurlu. Daha çok suluboya ağırlıklı çünkü.

ACME: Resim yapmanın size ne gibi katkıları olduğunu düşünüyorsunuz? Yaratıcılığınızı ifade etmeniz ve yarattıklarınızı paylaşmanız nasıl duygular uyandırıyor?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Yaratıcılık ya da üretkenliği paylaşmak bana özellikle çok keyif veriyor kendimi ifade etmemin ötesinde. Ben her zaman bir şeyler üretmeyi, ürettiklerime kendimden bir şeyler katmayı ve onları sergilemeyi çok heyecanlı buldum zaten. Bilimsel sunumlarımda da bu yöntemi kullanmayı çok severim. Konu ile ilgili sürprizler, anekdotlar ya da esprili geçişli görseller konuşma ve sunumlarımda mutlaka vardır. Çünkü yapı olarak tekdüzeliği sevmiyorum. En azından kendim değişiklik ve heyecan arıyorum. Sanatın özellikle görsel olanları da bu katkıyı en iyi şekilde sağ-

Resim üretimim genelde duygu yoğunluklarımın fazla olduğu dönemlere denk geliyor. Ya da rutin çok yüklü ise, bir kaçış gibi resme sığınabiliyorum. Eserlerimin tamamlanma hızı değişken. Suluboyalar genelde daha kısa sürede tamamlanıyor. Islak teknikle çalıştığım için de öyle gerekiyor. Yağlı boyalar biraz daha zaman alıyor ve üzerinde tekrar tekrar çalışmayı gerektiriyor. Ancak, genel olarak babam elimin çabuk olduğunu söylerdi. Yavaş çalışırsam o resme o lekeyi koyduran, o fırça darbesini oluşturan duygu deviniminin kaçacağını düşünüyorum belki de

lıyor diye düşünüyorum.

ACME: Kişiliğinizin izleri resimlerinize yansıyor mu veya çizgileriniz o anki duygularınızı anlatmaya yetiyor mu?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Kişiliğim değişik boyutları ile resimlerime yansıyor doğal olarak. Çeri bakıp bu resmi hangi duygularla yapmışım diye şaşırduğım dönemsellerim var hala. Belki tüm duyguları anlatamasa da bir aktarım muhakkak ki var. Örneğin; Anabilim Dalı Başkanı olduğum dönemde bir akademik kurulda söylemek isteyip de söyleyemediklerim o akşam bir tuvale döküldü tüm yoğunluğu ile. Yani bir tür rahatlama biçimi de resim yapmak, günlük rutinin insanı boğan havasından sıyrılmak adına çok keyifli bir çaba.

ACME: Babanız Saim Onan, bir suluboya üstadıydı. Peki siz hangi resim teknikleri ile çalışmayı tercih ediyorsunuz, neden?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Önceleri yağlıboyaya daha eğilimli idim. Suluboyadan bir korku da vardı. Çünkü yağlı boyada yapılan bir yanlış geri dönebilir. Bir resmi tamamen bozup yeni bir resim haline getirebilirsiniz. Halbuki sulu boya tek hareketlik bir resimdir, hataya izin vermez. Suluboyada her rengi çok düşünerek koymalı, her fırça darbesini çok bilinçli yapmalıyız. Çeri dönüş yoktur. Bu nedenle suluboya daha geç girdi resim rutinime. Özellikle babamın son yıllarında bu konuda bir üstatla omuz omuza çalışmak ve üretmek adına yoğunlaştığım bir teknik oldu. Ba-

bandan sonra da daha çok onu tercih ettim. Sanki suluboya çalışırken babamla birlikte oluyormuş gibi hissediyorum ve babamın "kızım oraya o renk olmaz" dediğini duyar gibi olup, duygu yoğunluğu yaşıyorum. Bu duygu da doğal olarak resimde değişik yansımalarla yol açıyor. Arada akrilik de kullanıyorum. Akriği hem yağlıboya hem suluboya tekniği biçiminde kullanabilirsiniz. Bu da farklı bir özgürlüğe izin veriyor haliyle.

ACME: Resim üretiminizi neler etkiliyor, eserlerinizi ne kadar sürede tamamlıyorsunuz?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Resim üretimim genelde duygu yoğunluklarımın fazla olduğu dönemlere denk geliyor. Ya da rutin çok yüklü ise, bir kaçış gibi resme sığınabiliyorum. Eserlerimin tamamlanma hızı değişken. Suluboyalar genelde daha kısa sürede tamamlanıyor. Islak teknikle çalıştığım için de öyle gerekiyor. Yağlı boyalar biraz daha zaman alıyor ve üzerinde tekrar tekrar çalışmayı gerektiriyor. Ancak, genel olarak babam elimin çabuk olduğunu söylerdi. Yavaş çalışırsam o resme o lekeyi koyduran, o fırça darbesini oluşturan duygu dev-

niminin kaçacağını düşünüyorum belki de. Elimde değil, çok yavaş ve sabırlı çalışmıyorum. Genelde de hızlı hareket eden aktif bir yapım var zaten. Bu resim yaparken de değişmiyor.

ACME: Doktorluk mesleğinin ve resmin bulunduğu noktalar var mı? Mesleğiniz ve sanatınız arasında nasıl bir bağ kuruyorsunuz?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Doktorluk mesleği de benim resmim de insanı seviyor. Ama en önemli kesişme patoloji ile. Patolojiye ilgimin resimle iç içe büyümem ve şekil hafızamın güçlü oluşu, görsel öğrenme biçimimin daha önde oluşu ile ilgisi olabilir diye düşünüyorum. Patoloji de

mikroskop altında görünen bir şekiller ve renkler alemi çünkü. Çörsellik çok ön planda. Patolojinin şekillerin benzerliğini yakalayıp, detaylara inmek, bunları beyin kıvrımlarına kazıyıp gerektiğinde hatırlamak eyleminde resimle uğraşmak kesinlikle bir artı sağlıyor. Öte yandan 23 yıldır mikroskop ışığında hücre ve doku evreninin renk ve şekillerini göz-

lemlemek de doğal olarak resmimin desenlerine dolaylı da olsa yansıyor. İki taraflı bir kazanım yani.

ACME: Sadece mesleğinizle veya resimle yetinmeyen, çok yönlü bir kişiliğiniz var. "Tutkunun Dansı" olarak tanımlanan Arjantin tango ile de uğraşıyorsunuz. Tango hayatınıza nasıl girdi, biraz anlatır mısınız?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Çocukluğumdan beri dans etmeyi severim. Uzun yıllar halk dansları ile uğraştım. Dans etmek kendimi anlatma biçimi ve çocukluğumdan başlayarak müziğin titreşimlerini içimde

hissettiğimden beri bunu bir şekilde beden dilime aktarma yolu. Herhangi bir ritmi duyduğumda ister istemez, hatta zaman zaman farkında olmadan tempoya ince ince uyma tutkusunu. Özellikle duygu yoğunluğu olan danslara olan eğilimim. Bunlar beni tangoya iten düşünceler. Tangonun yaşı, kilosunu, bedeni de yok ve yüreğinde insan sevgisi taşıyan her dansseverin yapabileceği bir dans. Ayrıca, içine girince gördüğüm ki tango bitmeyen bir serüven, notalarının bulunduğu ama her dansın farklı bir beste gibi şekillendiği bir sürpriz dans. Yaşamın kıyısına çok yakın bir dans ayrıca, yaşamın içinden bir dans. Tangonun ezbere değil doğaçlama bir dans oluşu da benim için bu dansı çekici kılan en önemli öğelerden biri.

ACME: Peki, öğrenirken zorlandınız mı?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Tangonun özünü anladıktan sonra öğrenmek zaman alsa da keyifle ve isteyerek yapılan bir uğraş olduğundan zorlandım denemez. Benim ruhumla çok örtüştü ve sabırla ilk zamanları atlattım. Zorlandığım en önemli nokta kadının tango dansına nispeten erkeğe göre pasif katılımı, dansı erkeğin yönlendirmesi, erkeğin dediği olur biçimi maço tarz. Yani erkeğin sözünün geçtiği bir ortam. Bu başlangıçta beni zorlamadı dersem yalan olur.

ACME: Tango, sokaktan gelip zirveye yerleşen, cazibesi ve stili diğer danslardan biraz daha farklı, hareketli ve canlı ritminin yanı sıra, son derece hüznü ve kasvetli bir dans. Pek çok dans türü arasından neden kendinizi tango ile ifade etmeyi tercih ettiniz, sizi etkileyen şey ne oldu?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Tango yaşamla özdeşdir derler, tek farkı hata yaptığımızda yeniden başlayabilmemizdir.

Dışarıdan bakıldığında özellikle uluslararası tangodan büyük farklar taşıyan Arjantin kafe tango birbirine benzer dans figürlerinin sentezi ve belki de monoton gibi görülebilir. Ama aslında her dans, her part-

Tangonun diğer cazibesi dört ayrı sanat dalı müzik, dans, şiirsel şarkı ve yorumun iç içe yoğrulması. Dolu dolu doyuran bir sanat, dans etmesen de müziği ile yürekte hissedilen. Her olay yeni bir tangodur, tango dans edilmez yaşanır. İşte tangonun tüm cazibesinin özeti. Tangoda orta yaşı aşmanın kendine özgü bilgilerleri vardır. Tangoyu yaşamak, duygu devinimlerini yüreğinde duymak için yaşamışlık gerekir. Tango beraberce dans edilen bir duygudur

ner, her duygu farklı. Tango pisti de bir bütün. Belli ritüelleri, kuralları ve sinerjisi olan bir bütün. Özellikle gecenin ilerleyen saatlerinde müziğin ritmi ile dans edenlerin saat yönünün aksine dönüşleri ile koca bir devinim haline geçen bir çark. Müziğin titreşimlerinin ruh titreşimleri ile örtüştüğü ve bunun dansa yansıdığı bir ortam. Çevremizde

bir amaçla dönen insanlar ve dolayısı ile insanlığın bizi sıkı sıkıya kuşattığı duygusu var bu pistte. Bu yüzdendir ki, tango pisti tozunu yutanın ortamı terk edememe durumu gerçekleşmekte. Bazı yazarlara göre de zaten sosyal tango ortamı intoksike edici bir birliktelik. Tam bir serüven aslında. Özgüven yoklaması aynı zamanda. İnsanın belli aşamalardan geçme çabası ve bu çabanın ürünlerini değişken bir heyecanla alması. Tangonun diğer cazibesi dört ayrı sanat dalı müzik, dans, şiirsel şarkı ve yorumun iç içe yoğrulması. Dolu dolu doyuran bir sanat, dans etmesen de müziği ile yürekte hissedilen. Her olay yeni bir tangodur, tango dans edilmez yaşanır. İşte tangonun tüm cazibesinin özeti. Tangoda orta yaşı aşmanın kendine özgü bilgilerleri vardır. Tangoyu yaşamak, duygu devinimlerini yüreğinde duymak için yaşamışlık gerekir. Tango beraberce dans edilen bir duygudur.

ACME: Tango yapmak fiziksel ve

ruhsal anlamda yaşantınıza neler kattı? Mesleğine katkıları oldu mu?

Prof.Dr.DERVİŞOĞLU: Tango fiziksel olarak esneklik, devamlı ve orta yoğunlukta bir hareket ki, bu orta yaş için mutlak gerekli. Keyifli ve bıkmadan yapılabilecek bir sosyal spor diyebiliriz bir anlamda. Tangonun yaşamıma katkısı yoğun.

Önce sabır, dinlemeyi öğrenmek hem kendimi hem karşımdakini, algılarımın açılması, dikkatimin artması. Bedensel açıdan denge, postür, koordine hareketler ve duruşta olumlu katkılar var bir de. Tango bir keşif dansı, duygu, beden ve postürü keşfettiren. Ayrıca, partnerini de algılamayı gerektiren ve bir anlık bile dalgınlığa izin vermeyen, konsantrasyon dansı. Bu da farklı bir öğretisi insan yaşamında. Bir tür iki yönlü iletişim biçimi aslında. Tabii müziğin dinlenip yorumlanması da ayrı bir keyif ve dansı zenginleştiren bir durum.

Tango, yönetilmeye olan direncimi kıran ve bunu genel günlük yaşamıma insan ilişkilerine aktaran bir güzellik. Tango bana karşımdakini anlayıp empati kurmayı, beklemeyi ve sabrı da öğretti. İçindeki denge unsurları ile hem beden hem ruh dengeme dinginlik getirdi. Benim için tangonun bedensel katkılarından çok yaşama katkısı da-

ha önemli. Bir tür kimlik keşfi.

Mesleğime katkı. En önemlisi yoğun stres katsayısını düşürmesi herhalde. Arjantin’de insanların iş çıkışı eve gitmeden tango kafelere uğrayıp birkaç tango yapması da bu gereksinimden çıkmış kanımca. Tango yaparken tamamen farklı bir boyuta geçip, müzikle yoğrulmuş bir zaman dilimi geçirmek insanın ertesi güne devamını sağlıyor gerçekten. Bu kazanılan dinginlik dışında bir de devamlı konsantrasyonun ve partnerin dansını sorgulamanın getirdiği zihinsel katkısı var ki, bu da analiz ve sentezin sıkça kullanıldığı hekimlik ve özellikle patoloji mesleğinde önemli bir yarar sağlıyor. Ertesi gün yüzümde bir gülümseme ile daha olumlu bakıyorum hayata ve giderek bu tutku bir alışkanlığa dönüşüyor.

“Tango hayat kokar, ama ölümün lezzetini taşır” (Celedonio Flores). Bu da belki benim bir hekim, özellikle patolog olarak, ölümü ellemiş, bir kanser hastasının yakınının gözlerinde hüznü derinden hissetmiş bir insan yaklaşımı ile tangonun yaşama dair dolu dolu çığlığına yapışma tutkumu açıklayan bir tümce kanımca.

ACME: Sanata olan tutkunuzun bir diğer basamağı da müzik. Boğaziçi Üniversitesi Türk Müziği Korosu’yla çalışmalarınızı sürdürüyorsunuz. Müzik yaşamınızda ne kadar yer kaplıyor?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Biraz da çok yönlü olmayı sevdiğimden değişik basamaklarda dolanıyorum gerçekten. Eşim de bir müzik tutkunu öğretim üyesi Boğaziçi Üniversitesi’nde. Öğrencilik yıllarında korist/solist olarak yer aldığı, bir dönem kulüp başkanlığını yaptığı Boğaziçi Türk Müziği Kulübü’nün 80’li yıllar koro üyelerinin bir kısmı yıllar sonra bir araya gelip yeniden şarkı söylemeye karar vermişler yaklaşık beş yıl önce. Biz rastlantı sonucu bir Belgrad ormanı yürüyüşünde koro şefimizle tanışınca bu maceraya dahil olmuş olduk. Daha doğrusu eşim başladı. İlk konser için tango söylediklerini duyunca ben de katıldım eş ve iki oğul tarafından Boğaziçi Üniversiteli

hissettiğim için kendimi! Düzenli olarak yaz hariç haftada bir gün çalışıyoruz. Çenelde Türk Sanat Müziği ağırlıklı eserler ve şefimizin Nazım Hikmet, Attila İlhan ve Hilmi Yavuz gibi şairlerimizin şiirlerine yaptığı özgün besteleri seslendiriyoruz. Müzik hem dinleyici hem icracı olarak yaşamımda önemli bir yer kaplıyor.

ACME: Her yıl düzenli olarak konser verme fırsatınız oluyor mu?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Her yıl düzenli kış ve bahar ya da erken yaz aylarında olmak üzere iki konser hedefliyoruz. Konserlerimiz Boğaziçi Üniversitesi’nde okul burs fonu yararına oluyor. Son Azeri/Rumeli türküleri konseri için okula bir piyano almıştık. Şimdi konser gelirleri o piyanonun borçları için harcanıyor. 3 Ocak 2008’de yeni yılın ilk konserini “Neşe’i Muhabbet” yaptık. Hicaz şarkılardan oluşan bir konserdi. Konserin ikinci bölümünde seyircilerle birlikte önceden belirlenmiş şarkılarla fasıl yapıyoruz. Böylece aktif katılımlı paylaşımlı bir konser haline dönüyor etkinliklerimiz. Tango konserimizde de tango yapmıştım keyifleri birleştirmek adına.

ACME: Hep yeni şeyler öğrenmek, birçok şeyle aynı anda ilgilenmek, hiç boş durmamak... Temposu yüksek ve stresli bir meslek için bu tür uğraşılara zaman ayırmak zor oluyor mu?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Çok yönlü ol-

mak benim yapım. Başka türlü olamıyorum. Çocukluğumdan beri bu böyle. Babam ressamlığı ile beraber, kendi kendine öğrendiği telli sazlar ve özellikle kemani, tenor sesi, dans ve folklor tutkusu, tüm yaşamındaki sürprizli, yaratıcı sanatçı kimliği ile örnek oldu bana. Dost meclislerinde şarkıların meşk edildiği, plak çalarlarda o

dönemin “blue tango”larının döndüğü böyle bir ailede büyüyünce başka türlü olma şansı yoktu zaten. Hatta babam sanatçı olduğu kadar bir o kadar da şakacı kimliği ile doğasındaki sanatçı eğilimleri, müzik ve uzantıları ile olan yakın ilgisini çocukluğunun geçtiği yöredeki roman mahallesi komşuluğu ile açıklayıp, benim her türlü tıkrırtı ile oynamaya geçme durumumu

da bununla ilişkilendirmiştir. Bazen tempom beni yoruyor, sürekli bir şeylerin arkasından koşmak, bir şeyler üretmek, yetiştirmeye çalışmak, zamanla yarışmak... Ama başka türlü olamıyorum. Farklı ilgi alanları ile monotonluktan korunuyor, değişik zeminlerde üretken olabiliyorum. Sözün özü ben böyle mutluyum, tüm aktivitelerimi de mutlu olmak adına yapıyorum.

ACME: Son olarak meslektaşlarınıza ve okuyucularımıza neler söylemek istersiniz?

Prof.Dr. DERVİŞOĞLU: Meslektaşlarıma yaşam zevklerinden, üretken açılımlardan vazgeçmemelerini önermek isterim. İstenirse herşeye vakit bulunur diye düşünüyorum. Ama amaçlanan tabii ki insanın kişilik yapısı ve doğasına aykırı olmamalı. Donanımlarımızı zenginleştirmek elimizde olsa da biz neyseki oyuz. Varmak istediğimiz noktayı iyi belirlemek gerek diye düşünüyorum. Benim için asıl olan mutluluk ve bunun için yapmam gerekenler çok da zor şeyler değil. Mutlu oldukça meslek başarısı, insan ilişkilerindeki güzellikler hepsi aradı sıra gelir diye inanıyorum. □